

en moeder is alles goed, ze laten vragen wanneer hij nog eens komt. Daarop staat Dolly recht, nadert de schrijftafel om Henriken te dwingen haar voor te stellen. Hij noemt haar madame del Capo, haar mond wordt dun, zij wendt zich vriendelijk tot Irma en noemt hem in zes zinnen vier maal nadrukkelijk mon mari. Eerst schuift de grond onder Irma's voeten, dan de muren schots en scheef, maar zij houdt Henriken star in het oog en spreekt in een ijlte zonder echo: „Henri, ik ben zwanger.” Geen kreet en ze klinken ook niet tragisch, die vier simpele vlaamsche woorden van bij ons, onverststaanbaar voor de uitheemsche.

Er valt een stilte, kort en diep. Hij breekt ze schielijk: „Ik kom vanavond.” Snel verontschuldigt hij zich tegenover Dolly: als twee van hetzelfde dorp elkaar zien, spreken ze onbewust Vlaamsch. Hij zet het gesprek in het Fransch voort, alsof Irma gezegd had dat haar moeder ziek is en stelt haar gerust. Dat is heelemaal niet erg, Irma, dat komt wel gauw in orde, goeden moed. En aan de deur nog eens in het vlaamsch: Tot vanavond.

Dien avond op haar kamer kijkt zij hem niet aan, begroet hem niet, staat niet op, blijft waardig en vastberaden zitten. Hij hangt zwijgend hoed en jas aan den kapstok op het deurpaneel, zet zich in den anderen hoek van de sofa, steekt zwijgend een sigaret aan en rookt.

Zij wacht tot hij zich in haar armen werpt en bekennt een bruto te zijn die dien nacht, hunnen nacht, vergat, maar nu terugkomt om niet meer weg te gaan. Hij zal zich, droomde zij, letterlijk op haar werpen, vergiffenis vragen en schreien: ons kindje! Maar zie, hij begint traag en gedempt te spreken, haar zachte verwijten te maken, omzichtig te herinneren aan wat hij toch dikwijls genoeg gezegd heeft, zijn weerzin voor het huwelijk, zijn drang naar absolute vrijheid. Het einde van zijn monoloog is, dat zij zich „overigens, wat het andere betreft” hoegenaamd geen zorgen moet maken. Hij kent een specialist van vertrouwen, het ongeluk is niet onherstelbaar en enfin, daar spreken ze niet over, onkosten, voor haar geen centiem.

Versteend blijft Irreke zitten, de handen op de knieën gevouwen. Hij durft haar niet aanraken, hij kent haar, ze mocht zoo eens losbreken, en hij sust nog wat na om zijn heengaan voor te bereiden. Hij zegt te begrijpen dat zij nu ongerust is en vol wroeging, maar alles zal gauw weer in orde zijn. Volgende week komt hij eens praten als hij met den specialist afgesproken heeft. Niet bang zijn, Irreke, moed Irreke, hij zorgt voor u. Maar Irreke kijkt niet op en hij gaat, woest op dat dom kiekeken en toch meelijdend. Er knaagt zelfverwijt dat hij niet kan afwerpen.

Zoodat hij thuis komt en voor het eerst tegen iemand nukkig is, nog wel tegen Dolly. Niets haat zij zoozeer als die nukkigheid van mannen. Wat heeft zij van den bullebak in het gevang niet moeten uitstaan. In Henriken heeft haar juist de zorgelooze en gelijkmatige vriendelijkheid aangetrokken, maar begint die nu ook? Om hem van den eersten keer duchtig in te peperen dat